

Door het vuur gaan!

Bij deze preek hoort een powerpoint-presentatie. Deze is apart te downloaden.

Liturgiesuggesties:

Evangelische Liedbundel: 343: 1-4

Psalm 138: 1 en 2 (NB) of Psalm 66: 3, 4 en 7 (NB)

Evangelische Liedbundel 302: 1-4 of Psalm 34: 9 en 11 (OB) of Psalm 81: 7 (NB)

1^e Schriftlezing: Daniël 3: 1-18

Psalm 18: 1 (NB)

2^e Schriftlezing: Daniël 3: 19-30

Psalm 18: 5 (NB)

Voor de kinderen

Evangelische Liedbundel 448: 1-3

Na verkondiging: Gezang 409: 1-2

Gezang 432: 1-3 of Psalm 146: 3 en 8 (OB)

Voor de kinderen:

Dia 1

Daar staan ze dan.

Vier Joodse jongens in het grote paleis in Babel.

Meegenomen door soldaten van koning Nebukadnessar van Babylonië.

Die haalt zo maar de beste jongens uit een land weg.

De knapsten en de meest intelligenten.

En nu moeten ze hier verder studeren.

Daarna zullen ze een goede baan krijgen aan het hof van de koning.

Maar op deze manier wil je dat toch niet.

Woedend, machteloos en verdrietig zijn ze.

En moe van de lange toch hier naar toe.

Met heimwee denken ze terug aan hun eigen land, zover weg.

Zouden ze hun land, hun familie ooit terug zien?

En het ergste is: Ze mogen hun eigen naam niet houden.

Daniël heet nu Beltesassar.

De anderen heten nu: Sadrach, Mesach en Abednego.

Dia 2

Alles is vreemd hier in het paleis van koning Nebukadnessar.

Neem nou het eten ...

Daniël heeft zelfs gehoord, dat dit eten ook wordt geofferd aan de goden.

Als ze dát zouden eten ... dan zouden ze vlees eten dat door hun Joodse godsdienst is verboden: offervlees.

'Nooit, dat nooit!' - zegt Daniël tegen zijn vrienden.

En als hun kamerheer komt, die zorgt voor hun eten, hun verzorging, hun school, hun leven in het paleis, dan zegt Daniël: 'Wij willen niet anders te eten en te drinken dan groenten en water, meer niet!'

'Geef ons tien dagen op proef en je zult zien dat we heel goed gezond blijven want God is bij ons!'

Dia 3

Het is een tijd later.

De koning heeft gedroomd.

In zijn droom zag hij een groot beeld.

En nu heeft hij aan de beeldenmakers van zijn land opdracht gegeven om een groot beeld van zichzelf te maken.

Helemaal met een buitenste laag van goud.

Het komt te staan in de provincie Babel.

Dat beeld zal nu worden ingewijd.

Alle belangrijke mensen van het land zijn uitgenodigd.

Daniël is er niet bij, maar zijn drie vrienden wel.

Er is ook een geweldig muziekcorps.

De koning heeft bevolen: 'Als de plechtigheid is begonnen en de muziek begint te spelen moet iedereen voor zijn beeld knielen.

Wie dit niet doet, wordt in een oven verbrand.'

Dia 4

De drie vrienden kijken elkaar aan.

De plechtigheid is begonnen.

De muziek begint te spelen en iedereen buigt zich naar de grond.

Maar de drie vrienden staan nog rechtop.

Zij buigen niet.

Zij buigen alleen voor God.

Natuurlijk wordt dit direct aan de koning verteld.

De vrienden worden geroepen.

De koning ziet wie het zijn.

Deze jonge mannen kent hij.

Hij mag ze graag.

Daarom geeft hij hen nog een kans.

Misschien hebben ze zijn bevel niet goed begrepen.

Maar de vrienden zeggen: 'Wij zullen niet buigen dan alleen voor onze God.

Onze God zal ons kunnen bevrijden uit het vuur.'

Dan is de koning woedend.

'Weg met hen, stook de oven zeven keer zo hard op!' roept hij.

Dia 5

Alles gaat heel vlug.

De oven wordt extra opgestookt.

De mannen worden naar boven gebracht en in het vuur gegooid.

De koning kijkt toe, woedend is hij.

Maar opeens wordt zijn gezicht spierwit.

Hij staat op: 'Wat is dat?' - stamelt hij.

'Er waren toch drie mannen?'

'Ik zie er nu vier!'

'En die vierde lijkt wel een engel!
'Haal ze eruit!' 'Onmiddellijk!'
De drie vrienden worden uit de oven gehaald.
Daar staan ze, voor de koning.
Niets is aan hen verbrand, zelfs hun kleren niet.
Dan roept de koning: 'Geloofd zij de God van Sadrach, Mesach en Abednego.
Hij heeft zijn engel gestuurd en zijn vrienden bewaard.'

*

Dat, jongens en meisjes, is in het kort het verhaal van de preek van vanmorgen.
Als je niet buigt voor iets of iemand ... maar op God vertrouwt, op de Heer Jezus,
hoef je niet bang te zijn. God zal je beschermen tegen het kwaad.
Daarover gaat ook het volgende lied:

Je hoeft niet bang te zijn
als oorlog komt op pijn.
De Heer zal als een muur
rondom je leven zijn.

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongelui,

Voor iemand door het vuur willen gaan.

Of met andere woorden:
Je voor iemand aan groot gevaar blootstellen.
Risico's willen nemen.
Je leven op het spel zetten, voor een ander.

Er zijn trouwens meer van die uitdrukkingen, die met vuur te maken hebben:
Iemand het vuur ná aan de schenen leggen.
Dat is: iemand het zó moeilijk maken, dat hij zich niet meer weet te redden.
Of: Wel voor hetere vuren gestaan hebben.
Dat betekent: In grotere nood, in moeilijker situaties geweest zijn.

Het zou me niets verbazen als al die uitdrukkingen die met vuur te maken hebben op
de één of andere manier uit ons bijbelgedeelte van vanmorgen zijn weggelopen.

Voor iemand door het vuur willen gaan.

Laat ik, lieve mensen, maar direct met de deur in huis vallen:
Durf jij als jongere, durft u als oudere, voor GóD door het vuur te gaan?
Durf je je voor God ... aan groot gevaar bloot te stellen?
Durf je voor God ... risico's te nemen,
je leven op het spel te zetten?

Door het vuur gaan!

Dat is het thema voor de preek van vanmorgen.
En het verhaal van de drie vrienden houdt ons daarbij een spiegel voor.

Koning Nebukadnessar kon het niet meer vergeten:
Hij was dat gouden hoofd van **het beeld** uit zijn droom.
Hij was de machtigste koning van de wereld,
machtiger dan allen die na hem zouden komen.
Hij moest daar iedere dag aan denken.
Wat een roem, wat een heerlijkheid.
Wás hij wel een mens, hij, die met zoveel andere mensen kon doen wat hij wilde?
Wás hij niet eigenlijk ... een god?
'Ik zal het ze allemaal leren, dat ík het gouden hoofd van de wereld ben.'
'Ik zal ze laten knielen voor mijn macht!'

De grillige koning Nebudnessar heeft weer eens wat opvallend nieuws bedacht.
Er moet in het dal Dura, niet ver buiten het grootse en machtige Babel, een reusachtig beeld komen.
Een schitterend beeld.
Want alles wat Nebukadnessar doet, moet groots en schitterend zijn.
In het vorige hoofdstuk droomde hij van zo'n beeld.
Van dat beeld, dat hij in zijn droom zag, was alleen het hóofd van goud.
Dat is te weinig.
Nebukadnessar zal **een beeld laten maken**, dat hélemaal van goud is.
Een kolossaal beeld: zestig el hoog en zes el breed.
Dat is een beeld van ongeveer 30 meter hoog en goed drie meter breed.
Bijna zo hoog als een torenflat van 10 verdiepingen hoog.
De beeldenmakers van Babylon konden er wat van.
In Babel is de techniek ... groot en machtig ...
En het zal alles goud zijn wat er blinkt.

Wat moet, jongens en meisjes, broeders en zusters, dat beeld daar in de oosterse zon hebben staan glanzen.
Wat moet het een enorme indruk op de mensen hebben gemaakt.
Dat beeld: dat is het symbool van de macht van Nebukadnessar.
De macht van een méns.
Imponerend en geweldig is die macht.
Die macht moet aanbeden worden.
Daar zal Nebukadnessar wel voor zorgen.
Hij heeft daartoe de middelen.

Tussen haakjes: griezellig, wanneer een mens, een macht zich zo verheft tegen de ware God van de hemel en de aarde.
Benauwend.
Dat worden donkere tijden voor Gods kerk op aarde, die leeft van de aanbidding van díe unieke en enige God.
Een God, die geen gouden beeld heeft opgericht,
maar die zijn beeld liet uitdrukken in ons mensen en in zijn eniggeboren Zoon:
onze grote Here en Koning Jezus Christus.

*

Een donkere en opwindende vreugde en trots doortintelt Nebukadnessar, als hij eraan denkt, dat alle hoogwaardigheidsbekleders, ministers, generaals en ambtenaren uit zijn wereldrijk bij duizenden zullen komen en zich zullen neerbuigen voor zijn beeld:

Nebukadnessars beeld.

Wat zal dat een feest zijn, als alle volken, natiën en tongen zich in het stof zullen buigen en Nebukadnessars beeld van goud zullen aanbidden.

De koning zal dat feest laten organiseren.

Hij zal zorgen voor de gewijde stemming:
allerlei muziekinstrumenten laat hij aanrukken.

Maar stemming is niet genoeg.

Er moet ook grimmigheid zijn.

De koning laat meteen **een grote oven** bouwen, met een opening aan de bovenkant en aan de onderzijkant.

Die oven komt vlak bij het beeld te staan.

Wie niet buigt en aanbidt, ... het is met hem gedaan.

Zonder pardon wacht de hitte van het vuur.

Het is geen spel, het is ernst.

Was Nazi-Duitsland niet bezeten van de geest van Nebukadnessar?

En Saddam-Hoessein ... hij was van plan het oude Babylon weer uit het stof van de aarde te doen herrijzen?

En in Noord-Korea: Kim Jong-il?

Treffen we die geest niet overal aan, waar mensen bezeten zijn van macht en eigen eer?

Dat kan in het groot ... op wereldniveau,

het kan ook in het klein ... op school, op je werk, of misschien wel thuis.

Het is altijd weer beangstigend, wanneer mensen macht en godsdienst met elkaar vermengen.

God de Heer bewaart ons gelukkig nog voor de taferelen van het Dura-dal,

maar dat betekent niet dat de macht der hel zich ook vandaag niet sterk maakt.

Satan gaat rond als een brullende leeuw, en zoekt wie hij kan verslinden.

*

En toen ze allemaal bijeen verzameld waren voor het glanzende beeld, liet koning Nebukadnessar uitroepen door een heraut:

“Volken en naties welke taal u ook spreekt, luister naar dit bevel.

Zodra u de muziek hoort van hoorn, panfluit, lier, luit, citer, dubbelfluit en andere instrumenten, valt u op uw knieën neer en buigt u in aanbidding voor het gouden beeld dat koning Nebukadnessar heeft opgericht.

Wie niet neerknielt en buigt, zal onmiddellijk in een brandende oven worden gegooid!”

Het is inmiddels doodstil geworden onder de duizenden.

Geen ander geluid is er, dan het knetteren van de vlammen in de oven, die dicht bij het gouden beeld is gebouwd.

De koning zit trots en zwijgend op een kostbare troon.
Zijn beeld glanst in het gouden zonlicht.

Dan klinken opeens de horens.
Fluiten en harpen en allerlei andere muziekinstrumenten vallen bij.

De grote schare zinkt op de knieën.

Al die hoofden buigen ter aarde.

Al die voorname mensen - de bestuurders van het koninkrijk van Babel - buigen zich in aanbidding neer voor het beeld, omdat een gril van hun koning het wilde.

Ze buigen als knipmessen.

Alleen drie jonge mannen staan nog fier rechtop,
alsof zij het bevel niet hebben gehoord.

Wie zijn die dwazen ...?

Wie wagen hun leven, om de wil van Nebukadnessar te weerstaan ...?

Het zijn Sadrach, Mesach en Abednego. de vrienden van Daniël.

Hun namen zijn de koning al spoedig verteld.

Woedend beveelt hij, de ongehoorzamen vóór hem te brengen.

Zij komen en buigen en zien hem rustig aan.

Weten ze dan niet dat zij spelen met hun leven? ...

Dreigend vraagt de koning:

‘Doen jullie dat met opzet, Sadrach, Mesach en Abednego, dat jullie het gouden beeld niet aanbidden, dat ik heb opgericht? ...

Ik wil jullie nog één kans geven.

Als jullie aanbidden, is het goed.

Maar anders zullen jullie ogenblikkelijk in de oven worden geworpen.

En wie is de god, die jullie redden zou uit het vuur? ...’

We onderbreken, broeders en zusters, jongelui, even het bijbelverhaal om onszelf een spiegel voor te houden.

Terug naar die vraag van het begin:

Durf jij voor God door het vuur te gaan?

Weet je, dat heeft alles te maken met **je christen-zijn**.

Met **je stijl van leven**.

Met **je dagelijks leven** en met **je geestelijk leven**.

Met **het maken van keuzes en principes**.

Met het maken van **een knieval voor God** of voor de afgoden en de waandenkbeelden van deze tijd.

Niemand weet waar zijn grenzen liggen wanneer het er echt op aan komt.

Hoe stel je je op wanneer het te heet wordt onder je voeten?

De ervaring leert dat de meesten van ons niet bestand zullen blijken tegen de druk van hogerhand.

Want ... als je niet meedoet, lig je er uit.

Het kan je je baan kosten.

Het kan je je vrienden kosten.
Het kan je familie kosten.

Ach wat geeft het voor een keer?
Een mens kan soms vreemd uit de hoek komen.
De muziek en de entourage brengen je wel in een sfeer waarin je dingen doet waar je anders nooit toe zou komen.

Durf je voor God voor het vuur te gaan?
Keuzes maken is soms moeilijk.
Niet alleen als je jong bent, ... ook als je wat ouder bent geworden is kiezen moeilijk.
Het is des te moeilijker als het gaat om principes.

Een paar jaar geleden waren van die **christelijke polsbandjes** erg in.
Misschien ligt er nog wel een ergens op je kamer: W.W.J.D?
What would Jesus do?
Wat zou Jezus doen?
Die polsbandjes waren een hulpmiddel om je er aan te herinneren dat je een volgeling van Jezus, dat je een christen bent.
En een christen maakt toch andere keuzes in het leven dan een niet-christen - of niet soms?

De vrienden van Daniël houden zich aan de leefregels van God.
Die hebben zij van jongs af aan geleerd.
In het begin van het bijbelboek Daniël wordt ons het verhaal verteld dat Daniël en zijn drie vrienden zich strikt willen houden aan de Joodse spijswetten.
Alleen wat God heeft toegestaan ... zullen we eten.

Zij durven voor God door het vuur te gaan!
En daar staan zij dan - even later - vóór de koning, zó fier en vastberaden, alsof zij zich sterker voelen dan hij.
En rustig antwoorden zij:
'Het is eigenlijk niet nodig, dat wij u antwoord geven.
Moeten wij in het vuur, ... onze God, die wij vereren, is machtig om ons te verlossen.
In elk geval, - weet, o koning, dat wij uw beeld niet zullen aanbidden.'

Het gezicht van de koning is verwrongen van woede.
Hoe durven ze hem zó zwaar te beledigen? ...
Ontrouw, verraad zelfs ...
Zou er dan nog één zijn, machtiger dan hij? ...
Nebukadnessar daagt God, de Heer, de levende God, rechtstreeks uit.
Hij beveelt, dat de oven nog zevenmaal heter moet worden gestookt.
Hij laat de sterkste mannen uit het leger uitkiezen, om de drie jonge helden te binden en in de vlammen te werpen.
En zelf komt hij van zijn troon dichterbij, om te zien hoe zij krimpen zullen van pijn en om zich te verlustigen in hun dood.

Wit-gloeiend staat de oven te branden, als Sadrach, Mesach en Abednego er heen worden gedragen.

De koning drijft de knechten voort met vloeken en bedreigingen.

Ze vrezden hem meer dan de loeiende vlammen.

Dan grijpt het vuur hén, op het moment dat ze de gevangenen opheffen en naar binnen werpen.

Ze verbranden levend voor de voeten van hun wrede meester.

Maar ze hebben in elk geval hun plicht volbracht.

Het is gebeurd.

Sadrach, Mesach en Abednego zijn ... dood.

Maar de trotse koning Nebukadnessar, die nooit of te nimmer voor iemand bang is, staat nu opeens te beven van angst.

Hij schreeuwt het uit tegen zijn raadslieden:

“Wij hebben drie geknevelde mannen in het vuur gegooid?”

Ze antwoorden hem: “Zeker, majesteit!”

‘Maar er zijn er nu vier!’

Zie dan, **ze wándelen in het vuur**, ongebonden, en er is geen enkele verwonding aan hen te zien! ...

En de vierde ... dat is geen mens, dat is een godenzoon, dat is een engel!’

Nebukadnessar komt nog dichterbij, met ogen vol ontzetting.

De angst is van zijn gezicht af te lezen.

Hij roept, smeekt:

“Sadrach, Mesach en Abednego, dienaren van de hoogste God, kom naar buiten, kom hier!’

Toen kwamen er drie mannen uit het vuur.

De vierde, de engel, was verdwenen.

Allen omringen de drie vrienden en merken vol verbazing, dat hun kleren niet beschadigd waren,

dat zelfs hun haren niet waren verbrand,

dat er zelfs geen brandlucht aan hen was!

En de koning zei:

"Geprezen zij de God van Sadrach, Mesach en Abednego, die zijn engel heeft gezonden en zijn dienaren gered.

Zij hebben zich op Hem verlaten ..."

Hij keek naar het beeld niet meer om.

Dàt had voor hem geen waarde meer.

Koning Nebukadnessar had geleerd, dat er Eén was, die machtiger was dan hij.

Niet dat het zijn hart erg veranderd had. Hij bleef de wrede machthebber van het babylonische rijk.

Hij gaf bevel, die ieder, die de God van Sadrach, Mesach en Abednego niet eerde, in stukken gehouwen zou worden.

Had hij nu óók geleerd, dat hij zélf maar een mens was en niets meer? ...

Neen, hij wist het nog niet.

Zijn hart werd hoe langer hoe hoogmoediger.

Duizenden mensen vlogen op zijn wenken en sidderden, als hij maar naar hen wees.

Ze spraken hem aan met vleierende titels:

Koning der koningen ...

Heer der wereld ...

En ze knielden voor hem als hij voorbijreed in zijn prachtige wagen.

Zijn legers trokken ieder jaar uit, om zijn rijk nog groter te maken.

Zijn slaven zwoegden in grote troepen voor hem in de brandende zon, om paleizen en tempels te bouwen.

Zijn rijk werd oneindig groot.

Zijn stad werd een wonder van pracht.

En hij, Nebukadnessar, woonde midden in dat geweldige rijk en bestuurde het met één woord en met één wenk van zijn machtige hand.

Hij doodde wie hij wilde.

Hij dacht niet aan goed of kwaad.

Wie zou hem kunnen straffen voor zijn zonden? ...

Was hij niet de hoogste rechter?

De hele wereld heeft zijn leven aan mij te danken, dacht hij. Ik ben de Heer der wereld.

Ik ben ... god!

*

Maar hoogmoed komt eens voor de val!

Zeven jaar lang kruipt de eens zo machtige koning Nebukadnessar, als een krankzinnige, over de aarde en eet gras als een dier.

Toen pas begreep hij, hoe klein en nietig hij eigenlijk was.

En Sadrach, Mesach en Abednego?

Ach, zij zijn niet meer belangrijk.

Het laatste dat van hen verteld wordt lezen we in vers 30:

"Vervolgens gaf de koning Sadrach, Mesach en Abednego een hogere positie in de provincie Babel."

Wat wel belangrijk is ... is hun geloof!

Voor iemand door het vuur gaan! Voor God door het vuur gaan!

Er zijn er geweest, broeders en zusters, jongelui, die later wél verteerd werden door het vuur.

Ik denk aan allen, die vanwege hun geloof in Jezus Christus op de brandstapels zijn

omgekomen: **de eerste christenen, Johannes Hus, de martelaren van Gorkum, christenen in China - Noord-Korea en Somalië**, en onlangs nog **een predikant** en zijn broer in Pakistan.

Niet áltijd is er redding uit gevaren.

En toch geldt ook dan:

Niets en niemand kan ons scheiden van de liefde van God in Jezus Christus, onze Heer.

Grote woorden.

Maar wat zijn er veel dingen, waarvan we vaak denken:

'Dat kan ik niet! Dat lukt me nooit!'

Soms is het een hele klus om te blijven geloven in wat je - met Gods hulp - kunt.

Waar mensen voor God door het vuur gaan,

waar mensen over hun eigen woorden en daden heen ... geloven in de mogelijkheden van God, daar blijkt Jezus Christus zélf aanwezig te zijn,

als de engel in de oven.

Want als er één voor heter vuren heeft gestaan, dan is Hij het geweest.
Toen in Getsemané de brandende hitte van Gods toorn en van de hel Hem het zweet, als druppels bloed op de aarde deed vallen.

Op Golgota, aan het kruis, is Hij voor de Zijnen in het vuur geweest.

Alleen. Niemand bij Hem.

Van God en mensen verlaten.

Dat is zijn liefde, voor jou, voor mij.

Jezus! Spel die Naam eens in je hart.

Want in zijn Naam wordt de kracht van het vuur geblust. Dat is geloof.

Geloof dat kan zingen met Psalm 18 vers 8:

"Met U durf ik mij in de strijd te wagen,
de legerbenden op de vlucht te jagen.
Met U ga ik door water en door vuur,
en met mijn God spring ik over een muur."

Laat ik eindigen mogen met het volgende verhaal.

Ik las het in een bijbelstudie van Open Doors, één van de organisaties die zich inzet voor vervolgte christenen.

Het gaat over **Mao Zedong en het China** van nu.

Miljoenen toeschouwers bracht de grote leider Mao bijeen op het Plein van de Hemelse Vrede.
Ze juichten ter verheerlijking van hem en sloegen het Rode Boekje tegen de borst.

Hij leerde het Chinese volk een god te aanbidden.

Hij was die god!

Maar Mao stierf in 1976.

De weinige overgebleven evangelisten kregen weer de ruimte om **het Evangelie** op het platteland te verkondigen.

De mensen reageerden: 'We dachten dat Mao ons zou redden, maar dat kan niet waar zijn, want hij is overleden.'

Nu begrijpen we dat het Jezus moet zijn.'

Zo kwam er tegen de jaren '80 een opwekking van immense omvang onder de Chinese plattelandsbevolking.

De grootste opwekking in de geschiedenis van het christendom.

"Als de afgod in stukken wordt geslagen, groeit het Evangelie" - sprak een oude chinees.

Terwijl Mao dacht de grootste kerkvernietiger te zijn, maakte hij het Chinese volk klaar voor het evangelie van Jezus Christus.

Maar daarvoor moesten ze wel eerst door een hel.

Nog altijd gaan Gods kinderen door diepe wateren.

Nog altijd staat Gods kerk voor hete vuren.

Maar hoor, God belooft trouw te zijn.

Geen water, geen vuur houdt Hem tegen.

Geen zondvloed en geen vuurgloed.

Geen ziekte en geen dood.

"Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding van de wereld!"

Laten we samen bidden:

Heer, onze God,

Vader van onze Heer Jezus Christus,
van U hoeven wij geen beeld te maken.

En onze denk-beelden over U schieten steeds weer tekort.

U heeft ons gemaakt naar uw beeld en uw gelijkenis.

U hebt ons opgericht tot een gemeente die omziet naar wie geen gehoor vinden.

Daarom bidden wij U: maak ons sterk in het verzet tegen de machten die ons tot willoze slaven willen maken.

Geef ons de moed om 'nee' te zeggen wanneer we te maken krijgen met verleiding, verdrukking en vervolging.

Schenk ons woorden en geestkracht onze kinderen en kleinkinderen de weg van het verzet te leren.

Wij danken U, dat U mensen om ons heen de moed geeft trouw te blijven aan uw wil tot gerechtigheid op aarde.

Wij danken U voor hen, die zich - met de dood voor ogen - niet hebben gebogen voor onrecht en bedreiging,

die hun leven gaven voor anderen en voor U.

Wij bidden U voor hen, die omwille van hun geloof in U, worden vervolgd, gemarteld en gedood.

Geef hen kracht om te blijven volharden.

Geef hen - in Jezus, uw Zoon - een engel, een helper die hen beschermt en bijstaat.

Wij bidden U, vervul met de kracht van uw Geest een ieder van ons die zich aangevochten voelt.

Wij bidden U, open ons hart voor de kracht van uw Geest, opdat zij doorwerkt in onze keuzes, persoonlijk en politiek.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 1 augustus 2010

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !